

zich met niemand, behalve met Wilson, die hem trouw komt opzoeken, met een boekenjood, een effektenjood, een duitschen beunhaas (journalist-reiziger in wijnen en pamflettist) en met een kwakzalver, zich noemende dokter Van den Ende, naar hij zelf voorgeeft een volgeling van Spinoza, indertijd in Frankrijk opgehangen; maar nog in leven. Een tweede uitgaaf van den wandelenden jood, dus.

Jozefine loopt weg van haar kostschool. Weldra blijkt dat zij en haar vader elkander haten. Op alle denkbare manieren tracht van Alkemade zijn kind te tyranniseeren; op alle onmogelijke manieren tracht Josefine hem klein te krijgen. Zij behaalt heel wat overwinningen. Het meisje wordt ons geteekend als koel, slim, venijnig valsch, wraakzuchtig en on-ontwikkeld. Maar ze is heel mooi. Daarom maakt Wilson haar brutaal het hof, niettegenstaande hij toch al in verboden betrekking staat tot een gehuwde dame. Jozefine merkt dat en veroorzaakt een schandaal, waardoor aan die *liaison* een eind gemaakt wordt. Het ongelooflijke gebeurt. Zij gaat met Wilson nachten achtereen naar gemaskeerde bals, natuurlijk buiten weten van haar vader. Op een kamer, die haar vriend in den Haag heeft gehuurd, verkleedt zij zich... en de rest laat zich raden.

Er gebeurt nu iets — wat te voorzien was en waarom zij de hulp inroept der baboe van Wilson's vrouw. Deze geeft haar kruiden, waaraan Josefine, gevloekt door haar vader, weldra sterft. Maar deze hoofdzaken uit het verre van stichtelijke verhaal worden ons in der haast meêgedeeld. Er is niets van gemaakt. Trouwens, de compositie van het heele boek is heel ver onder 't middelmatige. 't Is vooral opgevuld met *boutades*. Vermoeiende *boutades* op het Nederland dier dagen (tegen 1848) en op ons volkskarakter, onze buitenopsche zindelijkheid, ons eten enz. enz. enz. Huet laat zijn hansworst van Alkemade allerlei hatelijkheden zeggen, door den schrijver met welgevallen onderstreept.

Van de bijpersonen zou een echt romancier zeer zeker wat gemaakt hebben. Er leeft er niet één van. De Haagsche Israëlieten niet en de Duitscher Karl Heinzen niet en de zonderling Frans Affinius van den Ende niet. Er wordt maar zoo wat meê gespeeld.

Van emotie is door 't heele boek heen geen sprake. Huet vertelt zoo wat van de vreeselijkste toestanden, de verschrikkelijkste verhoudingen; maar ze raken zijn koude kleêren niet. Nochtans, is er bij hem geen quaestie van een rustig zich-zelf-boven-het-kunstwerk-stellen. Integendeel. Ik zei u immers reeds dat hij zich aldoor weêr opwerpt als uitlegger en voorsteller. Neen, hij voelt niets voor zijn personen, omdat ze maar voor een amusementje in elkander gezette ledenpoppen zijn; hij voelt niets voor hetgeen ze wedervaart, omdat hij de gebeurtenissen zoo maar eens even bedacht om er dan meteen een praatje over te kunnen houden. Zeer sterk komt dit uit bij het sterven van de ongelukkige Jozefine, dat droger wordt verteld dan is uit te staan.

Wilt ge nu een voorbeeld van de manier, waarop de auteur een vreeselijke gebeurtenis meêdeelt? Laten we dan samen lezen pag. 208—210. Dit fragment is kenschetsend; ook voor den stijl. (Wij cursiveeren).